

Real Terysa

TEREZA KOVÁŘOVÁ

Real Terysa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kovářová

Real Terysa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Real Terysa

TEREZA KOVÁŘOVÁ

 P R E S S

© Tereza Kovářová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3570-9

ISBN e-knihy 978-80-264-3602-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

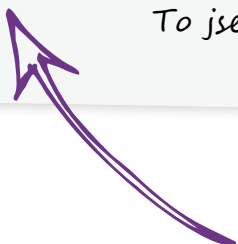
*Věnováno celé Terysa family a taky
všem, kteří se nebojí být sami sebou.*

Obsah

1. Dětství	10
2. Škola aneb Vždy jsem si připadala trochu jiná	28
3. Rodina – nejlepší partáci	44
4. Moji kamarádi morčata	64
5. TikTok aneb Jak to vše začalo	76
6. Od fanynky po youtuberku	94
7. Moje začátky na YouTube	112
8. Poprvé na jevišti	130
9. Tančím, tedy jsem	148
10. Fialová, barva moje	164
11. Žiju doma s duchem	174
12. Slizy na všechny způsoby	186
13. Nejlepší je sushi	202
14. Být sami sebou a dělat, co vás baví	210
15. Povoláním youtuberka	226
16. Úspěch a popularita – jaké to je?	240
17. Jak se vyrovnat s hejty	260
18. Terysa family	276

To jsem já, Terka!

PŘEDMLUVA

Zdravím všechny, tady Terka neboli Terysa. Normálně bych vás pozdravila „Zdravím všechny u nového videa“, ale tentokrát jde o knížku! Ano, píšu tuto knížku. A vůbec netuším, jak to dopadne a jestli se mi ji podaří napsat, ale věřím, že ano, tak mi prosím držte palce! Už teď v úvodu totiž zjišťuji, že to není žádná sranda! Ještě že mám tak skvělou mamku, která mi se psaním trochu pomůže, protože nejsem žádný spisovatel. Ona teda taky ne, takže to bude oříšek pro nás obě.

Nikdy by mě nenapadlo, že ve svých patnácti letech budu o sobě a svém životě psát knížku... Možná si říkáte, o čem asi budu psát, že jsem vlastně nemohla ještě nic pořádného zažít. Většinou knihy píšou starší lidé ke konci svého života nebo kariéry, kdy mohou těm mladším předat nejrůznější životní moudra a rady, a hlavně píšou o celém svém dlouhém životě, plném nejrůznějších životních etap a zážitků, které mě jako dospívající holku teprve čekají. Takže ode mě nečekejte žádný životopis. Přesto si myslím, že vám můžu něco předat, vysvětlit, objasnit a hlavně vás doufám pobavit.

Jsem normální holka jako každá jiná, chodím do školy, dělám úkoly a snažím se nazpaměť naučit pro mě nezáživné učivo – raději totiž něco tvořím a vymýšlím.

Mám plno zájmů, ráda tančím, hlavně street dance, ráda kreslím, fotím nebo plavu. Miluji sushi a fialovou barvu. Miluji svoji rodinu a svého spontánního brášku, se kterým se buď směju, nebo dohaduju. Moc ráda cestuji a poznávám nová místa. Strašně moc bych chtěla buldočka, ale bohužel mi ho rodiče zatím nedovolí. Aspoň mám doma dvě morčata Bellu a Tessie, to jsou moji miláčci. Ráda zkouším pleťové masky, na kterých jsem zřejmě závislá, a taky ulítávám na hezkých botách.

Mám kolem sebe ráda ty správné lidi a nesnáším hloupost a přetvářku. Jsem pečlivka, co se týče věcí, které tvořím, potřebuji, aby byly co nejlepší. Zároveň se přiznám, že doma nerada uklízím. Můj pokojíček občas vypadá jak po výbuchu.

Takže jak vidíte, normální holka. Teda s jednou výjimkou. Jsem totiž youtuberka a tiktokerkka. To je asi jediné, co mě odlišuje od ostatních normálních lidí. Ne že by youtubeři nebyli normální, i když někteří jsou hodně podivní, ale vše je prostě o lidech, každý jsme nějaký a každého baví něco jiného. Když mi bylo tak deset jedenáct let, stáhla jsem si aplikace TikTok a YouTube a začala natáčet, jen tak pro zábavu. Absolutně jsem netušila, že mi něco takového může jednoho dne doslova změnit život. A ono se to stalo, najednou jsem si plnila svůj dětský sen a žila životem youtubera se vším, co k tomu patří – jak pěkné, tak negativní věci. Najednou jsem byla známá a fanoušci mě zastavovali na ulici. Jako malá holka jsem musela tak nějak dřív dospět, vyrovnat se s popularitou, ale i nepřejícností a závistí lidí, protože všem se nezavidějte. Musela jsem se naučit vystupovat na jevišti, což pro mě, spíš stydlivou holku, bylo něco! Taková škola života, do které jsem skočila

přímo po hlavě. Když točím a stříhám video, jsem šťastná. Když jsem na jevišti, jsem šťastná. To, co dělám, opravdu miluji a jsem ráda, že můžu lidi touto cestou bavit. Odezva fanoušků mě nabíjí a posunuje dál. Bez nich bych to nebyla já, a proto si jejich podpory moc vážím. Zároveň je to taková moje práce a člověk musí mít určitou zodpovědnost. Je to můj sen, který žiji, ale nezapomínám stát nohama pevně na zemi a nelítám v oblacích. I když někdy doslova lítám, protože toho mám hodně a opravdu nestíhám...

A o tom všem bude tahle knížka. O všech obyčejných, ale i neobyčejných věcech, které jsem dosud zažila, o mých radostech i starostech, o všem, co patří k životu youtuberky, ale i normální patnáctileté holky. Knížku jsem rozdělila do 18 kapitol. Ten, kdo mě zná, ví, že osmnáctka je moje šťastné číslo, které mě provází celou dobu, co jsem na světě. V jednotlivých kapitolách vás podrobně provedu svým dětstvím, školou, seznámím vás se svou rodinou i domácími mazlíčky, se světem youtuberů a tiktokérů, řeknu vám, jaká jsem, co mám ráda a co naopak nesnáším, popíšu svoje začátky na sociálních sítích a vlastně jak se mi s tím vším žije a co vše to obnáší. Těšit se můžete i na slizy, duchy a morčata!

Tak hezké počteníčko! Doufám, že vás to bude bavit!

1. KAPITOLA

Dětství

Narodila jsem se 18. března, takže teď víte, proč mě osmnáctka provází celým životem. Prostě ji mám už od narození přidělenou a zároveň je to moje šťastné číslo. Když jsem vykoukla na svět, byla jsem prý červená, otlačená a měla šiřatou hlavu. Tatka to klasicky nijak neřešil, ale mamka se mi přiznala, že jsem se jí ten první den moc nelíbila, což neslyšíte rádi, že? Ale zřejmě jsem měla jen šok z toho, že jsem na světě, protože už druhý den jsem se vybarvila a byla pěkné mimčo. Měla jsem velké oči, a když jsem pila z flašky mlíčko, držela jsem si zaťaté pěstičky na tvářích. No asi aby mi jídlo nikdo nesebral. Moc si toho z doby, kdy jsem byla úplně malá, nepamatuju, ale rodiče tvrdí, že jsem byla hodná, poslušná holka, která

však, když ji chytla bláznivá, ze sebe uměla udělat pořádného šaška. Byla jsem šťastné dítě, hodně jsem se smála a moc ráda dělala kravinky. Milovala jsem, když mě taťka vyhazoval do výšky anebo se mnou dělal letadlo. Mamka na mě zase dělala srandovní obličejy a já jsem se smála svým typickým smíchem à la řehtací pytlík. Mimo chodem, ty obličejy na mě dělá dodnes, umí ty nejlepší grimasy. A já jsem to asi zdělila po ní.

Byla jsem první dítě našich, bráška přišel na svět až později, takže mě chtěli všechno naučit a hned jsem vše musela umět. Naštěstí jsem prý byla šikovná, tak mi to šlo samo od sebe. Sedla jsem na kolo a jela, zkusila jsem pennyboard a jela, skočila jsem do vody a za chvíli jsem uměla první tempa. Stejně tak rychle jsem se učila písmenka a čísla, číst a počítat jsem uměla ještě před školkou a moc mě to bavilo. Mamka říkala, že jsem univerzální, že vše umím a že je zvědavá, u čeho nakonec skončím. Taky tvrdila, že jsem hodně rozumná, že se se mnou dá bavit pomalu jak s dospělou. Ty naše hovory si pamatuju: vždy mně vše vysvětlila tak, jak to ve skutečnosti bylo, a rozhodně mně nikdy neříkala žádné báchorky, které se dětem běžně říkají, protože jsou malé a nic nechápou. Za to jsem jí opravdu vděčná, mám ráda, když se hraje fér.

I když jsem doma a mezi kamarády uměla být svá a bavit se, měla jsem i svoji druhou stránku. Byla jsem dost stydlivé dítě, hlavně v období školky a prvního stupně na škole. Bála jsem se mluvit s dospělými a měla jsem k nim velký respekt. S tím jsem nějakou dobu bojovala, vlastně až moje YouTube mi z toho pomohlo ven. Je ale pravda, že i když jsem se s dospělými bála promluvit, vždycky jsem to nakonec

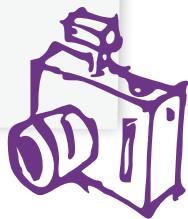
Miša – můj nej plyšák

Love

Můj první photoshoot

zvládla. Ve škole mě měli za vzorňačku, takže mě pořád posílali něco vyřizovat k dalším učitelům a ve mně vždycky byla malá dušička, ale dala jsem to. Samozřejmě se to časem zlepšovalo; jak si zvyknete na prostředí a lidi kolem sebe, je to lepší a lepší, ale když jsem měla něco říct třeba prodavačce nebo cizímu člověku, styděla jsem se pořád. I před tabulí, když jsem byla vyvolaná, jsem měla trému. Ale pořád ve mně byla ta zodpovědnost a já věděla, že to musím dát a překonat se. Narodila jsem se ve znamení Ryb. Pro ně je typická klidná povaha, umět se ve společnosti lidí přizpůsobit a držet se trochu v pozadí. Mají většinou svůj svět, ve kterém žijí. Zároveň to jsou silné osobnosti, které vědí, co chtějí, a jdou si za tím. To na mě myslím dost sedí a odtud možná pramení moje povaha. I když na zvěrokruh moc nevěřím, něco z toho asi pravda bude.

S hračkami jsem si hrála jen tak do svých osmi devíti let, protože mě nějak přestávaly postupně bavit, teda kromě plyšáků. Ty miluji doteď, což můžete vidět i u mě v pokojíku – na skříni mi sedí veliký plyšový jednorožec a v posteli mám dvě velké látkové krabice plné pejsků, medvídků a hlavně koníčků. Ty jsem totiž měla ráda nejvíc. Už od tří let jsem milovala koně a musela jsem vše mít pouze s koníky. Všechna trička musela mít na sobě hlavu koně nebo celé stádo, aktovka do školy byla s koníkem, pouzdro samozřejmě taky, všechno, co jsem si mohla koupit nebo jsem dostala, muselo být s koněm. Tenkrát frčeli petshopáci, postavičky roztomilých zvířátek, které někdo i sbíral. Já sbírala hlavně koně, jak jinak, že, jenže koníci nebyli moc k mání. Mamka mi občas nějakého pořídila, a to jsem pak byla šťastím bez sebe. Později mi prozradila, že po večerech seděla hodiny na netu na

aukci, kde se pro mě snažila koníka vyhrát. Párkrát se jí to podařilo, ale částky za koníky raději nebudu komentovat, to byla síla.

Doma jsme měli Wii, což je herní konzole, kde hrajete různé hry. U mě jasně vedla hra o koních, jak jinak.

Ve své hře jsem si vytvořila stáje s nádhernými koníky, o které jsem se jakoby starala. Umývala jsem je, krmila, čistila jim kopýtka a taky nakupovala nejrůznější doplňky. Trávila jsem u toho hodně času, byla to hra přímo pro mě. Myslela jsem si, že ve hře sbírám body, tím si vydělávám a můžu koníkům kupovat co nejlepší věci a potřeby. Takže jsem vesele nakupovala a své koníky doslova fintila. Pak tatka zjistil, že mu z karty mizí peníze, až se ukázalo, že jsem prošustrovala čtyři tisíce korun. Takže veselí pominulo a já jsem dostala vyhubováno. Zároveň však naši věděli, že jsem to neudělala schválně, netušila jsem to.

Koně jsem milovala především jako zvířata. Všude, kde byli, jsem se na nich chtěla svést nebo si je alespoň pohladit. S babičkou jsem jednoho pravidelně chodila krmít, to pro mě byl ráj. Jednou jsme byli na dovolené na Šumavě, kde u penzionu měli jízďárnu. Asi nemusím vůbec vysvětlovat, kde jsem byla pečená vařená. Pořád jsem na koních jezdila a dávala jim dovolené pamlsky. Mým snem bylo mít svého vlastního koníka, o kterého bych se mohla starat a jezdit na něm. Jenže naši se na to netvářili nijak nadšeně. Když ale viděli, jak jsem láskou ke koním posedlá, přihlásili mě v osmi letech na tábor s koňmi. Měli sice obavy, jak mi to tam tak malé půjde, protože nešlo jen o samotné ježdění na

Pozor, pózuji!

Zkouška paruky

koni, ale taky o to se o ně postarat. Já jsem je však přesvědčovala, že všechno zvládnou, až si dali říct. Jásala jsem štěstím, viděla jsem se každý den u koní a moc jsem se těšila.

Když jsem na tábor přijela, zjistila jsem, že jsem nejmladší a zároveň nejmenší účastník. I ti koně tam byli samí velcí, sotva jsem na ně dosáhla. Nakonec pro mě našli toho nejnižšího, klisnu, která se jmenovala Zuzka, pamatuju si ji dodnes. Byla klidná a zvykla si na mě. O ni jsem se starala, čistila jí kopyta, hřebelcovala ji a taky kydala hnůj a uklízela stáj. Vše jsem se naučila, měli jsme tam fajn vedoucí. Vůbec mi nevadil hnůj, prach ani sláma, to k tomu prostě patří. Tábor byl příměstský, to znamená, že jsem každý večer jezdila domů. První den mě tatka dovezl celou špinavou, z vlasů a batohu mi trčela sláma a celé auto jsem mu zamořila zápachem hnoje. Když mě uviděla mamka, chtěla mě hned tak, jak jsem byla, nacpat i se všemi věcmi do pračky. Ale já byla šťastná, i když totálně unavená. Práce u koní není žádná brnkačka a každý, kdo na nich chce jezdit, by si to měl vyzkoušet na vlastní kůži. Ale nevzdala jsem se a druhý den tam celá polámaná vyrazila znovu.

Na táboře jsem pak byla ještě několikrát. Naučila se jezdit na koni, cválat, klusat, a dokonce jsme skákali přes překážky, což mi zase tolik nešlo. Na koních jsme se střídali a na mě vyšel i ten největší a nejšílenější. Byl to kluk jménem Žolík, snad stokrát větší než já, měla jsem před ním velký respekt. Byla jsem na něj moc malá a trochu s ním válečila. A tak se na mě Žolík asi naštvál a shodil mě. Bolelo to dost, na štěstí se mi nic nestalo, ale nebýt helmy a ochranné vesty, kterou mi naši na koně koupili, nebyla bych na tom dobře. Tenkrát jsem chvíli

Na koňském táboře

Jedna cute s bráchou

myslela, že už je po mně, ale zvedla jsem se a jela dál, jinak bych to prostě nebyla já. Koně jsou úžasná zvířata, ale člověk je musí respektovat a umět to s nimi. Stále je mám v srdci a vždy se na nich ráda projedu, ale už je tak nehrotím.

V dětství jsem měla plno dalších zájmů. Od malička jsem tancovala, kreslila anebo třeba plavala.

Chodila jsem několik roků do plavání, kde nás rozhodně nešetřili, ale zase jsem si tam perfektně zdokonalila techniku. Musím říct, že mi to šlo, možná to mám v genech, tatka totiž v mládí závodně plaval a vyhrával. Plavat jsem uměla už dřív, takže jsem šla rovnou do pokročilých a nějakým záhadným způsobem jsem se ocitla v tom nejlepším družstvu, kde plavali závodníci, takže pro mě docela masakr. Kluk skočil do vody, udělal tři tempa a byl na druhé straně bazénu. A já jsem s ním měla plavat ve družstvu, kde takhle dobrých bylo samozřejmě víc. Přišla jsem s brekem domů, že to tam nedám. Jenže pak jsem zjistila úžasnou věc. Kluka závodníka jsem samozřejmě nikdy nepřekonala, i když jednou jsem dokázala být o trošičku rychlejší než on, ale hlavně jsem zjistila, že mezi nejlepšími se mi plave nejlíp. Prostě mě motivují k daleko lepším výkonům a vlastně mě tak učí. Je lepší být nejhorší mezi nejlepšími, než nejlepší mezi nejhoršími! A ono to opravdu funguje. Chtěli, abych závodila, ale já jsem odmítla a dala přednost tanci, co se týče sportu mé lásce největší. Ale na ten jsem si nechala celou jednu kapitolu.

Co jsem však měla nejraději, byla tabule na kreslení. U ní jsem vydržela hodně dlouho a spotřeba papíru jen vzrůstala. Nejdřív jsem čárala jen nesmyslné obrazce a kola, takové abstraktní umění. Pak jsem ale objevila kouzlo různých výtvarných technik a pořád jsem něco tvořila, lepila, stříhala a malovala. Zkusila jsem i keramiku a milovala vyrábět z gumiček Loom Bands. Doma mám schovaných několik velkých krabic plných mých výrobků z dětství. Už ve školce mi říkali, že mám výtvarné nadání a že bych s tím měla něco dělat. Těšilo mě, že každý můj obrázek visel na nástěnce v šatně a všichni ho obdivovali. Mamka mě tedy přihlásila na základní uměleckou školu, kam jsem nejdřív nastoupila do přípravy, pak na normální výuku a vydržela jsem tam celých sedm let. V té době by mě vůbec nenapadlo, že mi tato škola a vše, co jsem se tam naučila, jednou pomůže u přijímaček na střední. První rok jsem se domů vracela v podobném stavu jako od koní. Mamka se mnou ihned mířila do koupelny a drhla mi obličej i ruce – ano, tempery byly všude. Ještě horší byl pohled do mého batohu s věcmi na výtvarku, prostě taková chaotická směs všeho a samozřejmě od barev. Mamka se smála, že mám výtvarné dílo i v batohu. Přece když člověk kreativně tvoří, nejde po sobě tolik uklízet, že?! A taky tam vůbec nemám čas na nějaký úklid. To byly moje nejčastější výmluvy. Zřejmě v té době se začalo rodit moje bordelářství, kterého jsem se nezbavila dodnes.

Ale výtvarně jsem se snažila, a i když mi do toho paní učitelka stále mluvila, což jsem moc nemusela, tak mně to prostě šlo a hlavně bavilo. Dokonce jsem měla i pár obrázků na výstavách, což pro mě bylo něco, protože naše učitelka jen tak něčí dílo nevybrala. Ve výtvarce

jsem se naučila i čistě pracovat, bohužel pořádek v batohu jsem stále nezvládala. Dokonce se mi přenesl i do školní aktovky. Ano, přiznávám, jsem bordelářka. Myslím si však, že podobně postižených je nás víc, aspoň těch, co něco tvoří; na normální věci, jako je úklid, pak už čas nezbývá. Tak do páté třídy jsem v pokojíčku fakt poctivě uklízela a dbala na to, aby moje věci byly v pořádku. Vždy jsem od rodičů sklídila pochvalu, že jsem šikovná, že si tak pěkně dokážu poklidit, a že to je super do budoucna, až budu mít svoji rodinu a domácnost. Pak nastal zlom a já uklízet přestala. Už ani nevím, co přesně byl ten spouštěč, ale mám pocit, že to začalo, jakmile jsem dostala svůj pokoj. Dlouho jsem měla pokojíček společně s bráchou, kde jsme měli každý své věci, bylo jich hodně a bylo nutné pokoj udržovat v pořádku, jinak bychom se tam ani nepohnuli. Bydleli jsme v bytě, kde nebylo dost místa na to, aby každý měl vlastní pokoj. Pak se ale rodičům podařilo koupit vedlejší byt a oba byty propojili, takže najednou bylo místa plno a já jsem ve 12 letech mohla mít svůj vysněný vlastní pokoj. Brácha byl taky nadšený, protože ve společném pokojíku už jsme si doslova lezli na nervy a pořád jsme se dohadovali. Takže to přišlo v pravý čas a já se mohla začít zařizovat. Za svůj pokoj jsem moc vděčná, vlastně nebýt něho, neměla bych kde točit. Samozřejmě je fialový a zařízený podle mých představ. Je dost velký na to, aby se mi tam vešly všechny věci i pro natáčení videí, jako jsou třeba softboxy a zelené plátno. Takže si možná říkáte, že když jsem dostala nový pokojíček, udržuji si tam pořádek, aby vše bylo pořád pěkné. Neříkám, že nejsem schopna si uklidit, většinou ale až když mě sprdne mamka. A to dělá dost často a někdy ze mě doslova šílí. Ona je totiž na pořádek pedant, takže

Happy u moře

v tomto se opravdu neshodneme. Moje představa úklidu je úplně jiná než její. Když použiji věci, nechám je ležet na místě, vše, co mám uklidit, hromadím na stole a na mé komodě můžete večer pozorovat výstavku nádobí za celý den. To stejné se děje i v koupelně, kterou mám jen pro sebe. Nechávám tam všechny možné věci, které tam samozřejmě nepatří. Někdy nejsem kvůli svému bordýlku schopna něco najít, a to zase šílím já. Obviňuji mamku, že mně to určitě někam uklidila, a ta na mě křičí, že v tom svém nepořádku jednou uhniju.

Já vím, jsem v tomto hrozná, ale pořád v sobě nedokážu najít zodpovědnost k úklidu. K jiným věcem jí mám možná až moc, ale k tomuhle prostě ne. Mamka tvrdí, že se tomu stejně jednou nevyhnu, až budu mít svoji rodinu, tak mě to taky čeká, budu muset uklízet, a když ne, tak uhnijeme celá rodina... To jsou vyhlídky!

Jinak jsem ale dost pečlivá, řekla bych, že někdy až perfekcionistka. Co se týče tvoření, učení a práce, kterou dělám, všechno chci mít co nejdokonaleji provedené. Jsem pracant, snažím se stále zlepšovat a rozhodně si nevybírám tu nejjednodušší cestu, takže pak logicky někdy nestíhám, ale o to mám lepší pocit, když se práce podaří a má úspěch.

Doma je doma, ale když jdu ven, snažím se být vždycky upravená. Už odmalička mě zajímal make-up.

Měla jsem takový ten dětský a zkoušela se malovat. Začátky byly srandovní, ale časem mi to začalo jít. Vždycky když jsme měli nějakou rodinnou oslavu, musela jsem se hodit do gala. Jednu dobu jsem

Moje stáj s koníky

sbírala balzámy, normální i v podobě zvířátek, to bylo totiž jediné, co mi mamka dovolila koupit. Nikdy jsem však nebyla taková ta typická holčička, co nosí sukýnky a šatičky. V létě, to ano, to jsem jich pár měla, ale jinak ne. Pro mě jsou dodnes nejlepší rifle, kraťasy, no prostě kalhoty. Pamatuju si, jak mi mamka pořídila růžové princeznovské šaty a korunku na karneval. Přišla jsem tam, uviděla dalších x princezen a byla hezky naštvaná. Cítila jsem, že zapadám, ale žádná originalita a v těch šatech jsem se ani moc dobře necítila. Vyhrála jsem jakousi soutěž s motáním talíře na tyčce, dostala odměnu, bylo mi to fuk a stále jsem se tvářila jako kakabus. Rodiče nechápali, proč jsem celý karneval pročučela.

Příští rok jsem už šla za kočku, takže jsem se cítila daleko líp. Prostě nejsem princezna, jsem spíš zvířátková.

Když jste děti, nemáte takový pud sebezáchovy a vrháte se do všeho možného. I já jsem chtěla všechno, co jsem viděla, vyzkoušet a naši mi v tom nikdy nebránili. Samozřejmě pokud to nebylo nebezpečné a pokud si mysleli, že na to mám. Je fajn vyzkoušet různé nové věci, posunuje vás to dál. I když už jsem spíš taková opatrnější, občas mě lákají i riskantnější věci. Když mi bylo deset, byli jsme na dovči v Krkonoších, kde u jedné přehrady provozovali takzvaný zip-line, což je jízda na laně ve výšce pětadvacet metrů přes řeku Labe. Taková velká houpačka nad vodou. Koukala jsem na to s otevřenou pusou: „Mami, tati,

já to chci taky zkusit!“ Rodiče kroutili hlavou, že jsem na to moc malá. Když jsem ale viděla, že to v pohodě přejel i dvanáctiletý kluk, nenechala jsem se odbýt. Pán, který mě vázal do postroje, na mě koukal, že velikostně jsem tedy fakt o fous, ale že mám odvahu, takže to určitě zvládnu. Už jsem byla přivázaná na laně a pomalu šla po lávce na její okraj. Pode mnou byla pořádná hloubka. Pak jsem se odrazila a bez jediného výkřiku letěla přes celou širokou řeku. Nebála jsem se, měla jsem otevřené oči a prostě jsem letěla jako pták. Pro mě to byl úžasný zážitek, pro naše už moc ne, mamka se za mě prý celou cestu modlila a posunovala mě očima, abych už byla na konci. A tatka mě roztřesenou rukou natáčel. Když jsem se vracela zpátky pěšky přes most, celou cestu jsem se smála a viděla naše, jak se taky smějí, asi proto, že žiju. Šla jsem pomalu, protože jsem na sobě nesla několikakilový kovový postroj, který byl na mou postavu strašně těžký. Ale byla jsem šťastná, že jsem to zvládla. Jo a chtěla jsem jet znovu! Nebo když jsem s tatkou sjížděla řeku na raftu, to jsou zážitky, které si budu vždycky pamatovat. Občas je dobré zkusit něco nového a překonat strach. Nejenže budete mít hezkou vzpomínku, ale také vás to posune dál a vy budete mít pocit, že jste něco zvládli, něco v sobě překonali a už se toho nemusíte nijak bát.

Takže jak vidíte, byla jsem taková normální holka, na jednu stranu ctižádostivá, ráda jsem zkoušela nové věci, na druhou stranu zároveň docela stydlivá a tak trochu neprůbojná. Se všemi běžnými radostmi i starostmi a taky s kupou zájmů, které jsem jednoho dne tak nějak vyměnila za svět YouTube. Teda určitě ne všechny, k některým se ráda vracím.

2. KAPITOLA

**Škola aneb
Vždy jsem
si připadala
trochu jiná**

